

23.7.20 בהלויה של גאולי

לגאולה יקרה ואהובה שלנו,

אתמול היתה לך יום הולדת, בת 73, ובלילה האחרון בשתיים לפנות בקר נפרדת מאיתנו, מהעולם. ככה פתאם, השארת אותנו המומים וכואבים

ניסיתי להזכר איפה התחלנו את החמישים שנות חברות שלנו. למדנו יחד באורנים במסלול של גננות, בנות עשרים ושתיים היינו, עם מלא שטויות בראש. אני זוכרת אותנו יושבות יחד תמיד בסוף הכתה ובשעורים הפחות מעניינים אני מעוררת אותך לצחוק ואת בלי בושה פורצת בצחוק הייחודי שלך (אותו העברת לעפר). כל הבנות היו מסתובבות, מרימות גבה ומביטות בך. בפעמים הבאות כבר כולן חיכו מתי יגיע הצחוק המיוחד שלך.

בהמשך הגעת למבוא חמה, לשנת שירות, אני הייתי מאושרת, החברות שלנו ממשיכה.

כשרם ותם נולדו, את ליווית אותנו ועזרת לנו המון, היית באה בזמן ההשכבה מלטפת אותם בגב ושרה את השיר "הבו לנו סוסים, סוסים אבירים" וכשלא היית באה הם היו שואלים "מתי גאולה תבוא שוב לשיר לנו".

כמה אהבנו אותך גאולה, את וצוצו הבאתם לעולם 3 ילדים מקסימים: נבו, תומר ועפר, שכנות נפלאה הייתה לנו" כמו משפחה מורחבת שדואגת, אוהבת ותומכת. יחד חגגנו ימי הולדת אצלינו בבית, היית מגיעה עם הילדים ועם עוגות מיוחדות שצוצו היה מכין, יחד ידענו המון רגעי צחוק, שמחה ואהבה.

תמיד טיפחת את הפארק הפרטי שלך יחד עם צוצו. פרחים מכל הסוגים והצבעים, וביניהם מטיילים הגמדים, הפלמנגו ועוד חיות.

יופי מיוחד במינו!

גאולי, היית כל כך יפה ומטופחת היית כמו כל הפרחים היפים שבגינתך!

אני נזכרת ברגעי האושר והשמחה שהציפו אותך לקראת החתונה של תומר ושמואל. דאגת להגיד שתומר זכתה בשמואל, איש מקסים! ושהחתונה היתה אינטימית ושמחה, בדיוק כמו שכלם רצו.

קצת אחרי החתונה נולדה נכדתכם אור, לבך התמלא בשמחה. כמה אהבה, דאגה ומסירות הרעפת עליה. תענוג היה לראות אותך הולכת לטיול בעגלה עם אור הקטנה.

השבוע, ביום שני עפר ואני הגענו לבקר אותך, זאת היתה הפרידה שלנו ממך. הפעם ראינו אותך דרך חלון פתוח, הייתה מין רשת לולים כזאת, שילבנו את האצבעות שלנו בשלך. עפר דאג שנבו, תומר וצו צו יראו אותך ויגידו לך כמה הם אוהבים ומתגעגעים אליך. את הבטת בכל אחד מהם ובלי מילים ראינו במבט שלך כמה את אוהבת אותם. ברגעים אלו אמרת להם שלום ונתת לכולנו נשיקה באוויר.

גאולי, חברה יקרה ואהובה, נתגעגע אליך מאד

באהבה גדולה אני פרנק הילדים כל משפחתנו המורחבת.